כיצד הביל חבר נמר את המלחמה

לפי רעיון אוריאל

ולשונו אוריאל

1 במשרדו הרב מדן, באמצע ישיבה
חבר נמר קיבל חצן — לא צי-
רי אם מיצווה.
ויכוו נכון, נפשו גואה בעוז וגאווה —
כי כל הארץ היא חזית, וכל העם צבא.

2 מקובע הפגדה עי ראש עד נעל
עם מפמה.
עמום כלי-נשק ומשחית, צועד
חבר נמר.
„איך נפשך תשים בכפך?" חדד
עליו חבר.
„אומנם זה סוד, אבל לך,
אהרונצ'יק, אספר!"

3 שואג תותח, שורק פגז, רוטט כל החלל,
רמים נפלו כבר מסביב, נפל גם חמוראל,
ואז יקום חבר נמר, חרבו יניף אל על
מאחוריו ידהר חגדוד, משלט יפוי שלו.

4 רועם מטום בשמי שדי. חומה חלב כתוך:
חצנחנים זינקו כולם — אך מה יהיה חסוף?
— אל פחד! במצנח קט על פני כולם יחלוף
חבר נמר, יגחת ראשון — וכבר נכבש חנוף.

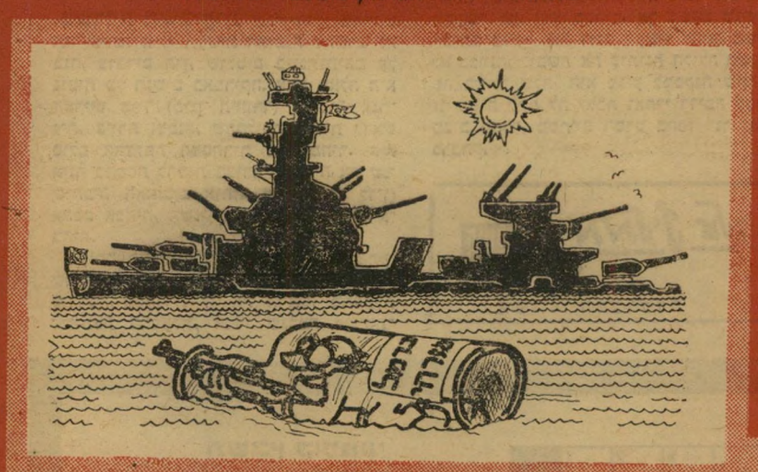

5 חותר לו חרש צי אויב, אחוז אימה בדי דו.
יודע הוא: נמר קרב! — אך איך יפגע? מתי?
הינה יבוא, מסווה כחוק, ממש טורפדו חי —
כסתם רובה ישמיד הצי, יחמוק לו בחשאי.

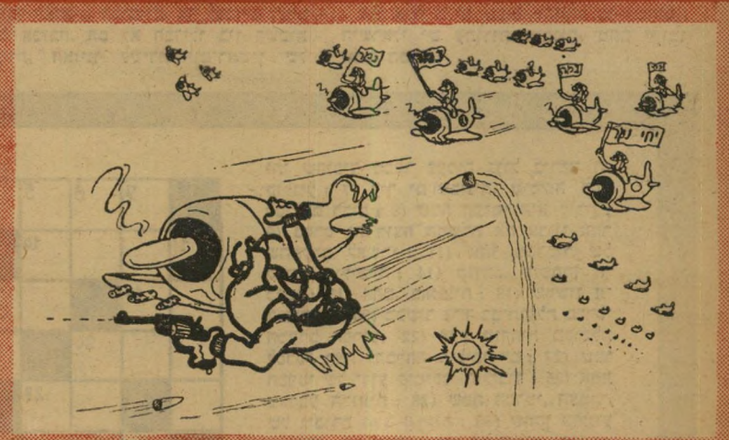

6 מטוס נמר ניזוק קשה, רוסקו כבר שתי כנפיו.
יפוד אחר — אך לא נמר! תלוי הוא בידיו.
את אקדחו יחזוק איתן, אל האוויב יקרב —
כחור אחד ישלח מיד — וכבר הוכרע הקרב!

7 לכל שיחת רעים יש סוף, ולא כל סוד אפשר
את לאהרונצ'יק לגלות (אומנם, בחוך ישר!)
שעת האפס כבר קרובה, לו, פרד מה צר —
אך המולדת מחכה, בגבול אוויב אבזר!

8 כוכב ראשון ניצנץ מעל, על ארץ רך חזיר.
מנוח בא ליגעים, מרגוע לעמל.
חבר נמר עודנו ער, כמו בספינה חובל —
כי לא ינום וזא יישן שומר בישראל!